

הרב יעקב יקר

לחזור אל מסקנות הוועדה

סוגיית שחרור חטופים ליוותה את ישראל בכמה צמתים קריטיים, מה שהביא להקמת ועדת שמגר, שגיבשה מדיניות מושכלת ומסודרת בנושא הרגיש. כעת הזמן להעלות את מסקנות הוועדה על שולחן הכנסת, ולוודא שממשלת ישראל לוקחת אותן בחשבון

ובהמלצותיו.
כעת משחזרה סוגיית החטופים להיות מנוחת על שולחן מקבלי ההחלטות, ישנה התעוררות לדיון מחדש במסקנות ועדת שמגר. חבר הכנסת צבי סוכות, חבר ועדת החוץ והביטחון, הגיש שאילתא ישירה לראש הממשלה בעניין. בשאילתא מבקש סוכות לדעת האם יחיד מסקנות ועדת שמגר בקבינת הנוכחי, ואם לא - מדוע. על פי תקנות הכנסת התשובה אמורה להתקבל עד סוף השבוע הבא. במקביל, מרכז יכון למחקרים אסטרטגיים לאומיים שיגר פנייה לחבר הכנסת זילי אולשטיין, יושב ראש ועדת החוץ והביטחון, ולחלק מחברי הוועדה לכנס דיון מיוחד בעניין.

חלק חשוב בעבודת הכנסת הוא פיקוח על עבודת הממשלה. הממשלה, אשר נדרשת להחליט מעשיות דחופות ותונה ללחצים גדולים ביותר, צריכה, לטובת ההליך הראוי, לנהל לצידה ביקורת פרלמנטרית שבודקת ומדייקת את החלטותיה. כן הראוי כי חלק מהשיח הציבורי בנושא שחרור החטופים ייערך בכנסת ישראל, על בסיס תובנות של ועדות עבר. בהמשך להמלצות ועדת וינוגרד, אשר מגדירה את הצורך הקומי בגיבוש אסטרטגיה צופה פני עתיד בנושא מדיניות שחרור חטופים, יש לחברי ועדת החוץ והביטחון ההודמנות החובה הציבורית לעסוק במסקנותיה של ועדת שמגר מתוך מגמה לדון בנושא שחרור חטופים בדיון מושכל, המונחה ניסיון עבר וחשיבה אסטרטגית, כאשר הגלגל של ההחלטות המיידיות אינו מונח על כתפיהם. החלקים הסודיים יכולים להיות נידונים במסגרת מצומצמת, והחלקים העקרוניים יוכלו להיות נידונים בשיטת הציבור. דיון כזה יכול להעשיר את השיח הציבורי, ולעודד גם את מקבלי ההחלטות שהעול הכבד נוטל על כתפיהם להחליט לאור מסקנות ועדת שמגר. כפי שהמליצה ועדת וינוגרד: "יש אפוא להקדיש חשיבה אסטרטגית ומבצעית יצירתית ומעמיקה על מנת למצוא דרכים להרתיע את אויבנו מחטיפות או לגרום להם להחזיר את החטופים ללא עסקאות כאלה".

הכותב הוא ראש בית המדרש תורת המדינה, מנהל תחום במרכז יכון למחקרים אסטרטגיים לאומיים

כסודיות ביותר ולא פורסמו לעיון הציבור.

התעלמות מדינית

למרות כל האמור, הממשלה והכנסת לא דנו בהרחבה ובסודיות בהמלצות אלו. ברוח מבקר המדינה ציינו פעמים בודדות שבהן דוח ועדת שמגר הוזכר בממשלה או בוועדות הכנסת, אך לא היה בהן דיון לצורך הכרעה וקביעת מדיניות. בשלהי 2016, שנת תשע"ז, הוגשה עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים ובה בקשה על פי חוק חופש המידע להעביר לעיון הציבור את העתק הדוח המלא של ועדת שמגר. בית המשפט קבע כי "אין מקום להורות למשיבים להעביר לעותרת את הדוח המלא של הוועדה לגיבוש מדיניות בניהול משא ומתן עתידי בנושא חטופים ונעדרים בישראל. העניין הציבורי שבחשיפת הדוח

חטיפת החיילים, כמרכיב משמעותי ביציאה למערכה, באה לידי ביטוי בדוח הוועדה. הוועדה הבינה כי רגישות סוגיית החטופים בעיני ישראל מקרינה על המוטיבציה של אויביה להוסיף ולהגיע להישגים בתחום הזה. "ברור מאליו כי ככל שפגיעותנו נתפשת כגדולה יותר, וככל שהחשיבות שאנו מייחסים להשבת החטופים גדולה יותר - כך 'מחיר' ההשבה שיידרש - ויתקבל - גבוה יותר. ובאותה מידה עולה התמריץ לבצע חטיפות נוספות", כתבה הוועדה בדוח הסופי שהגישה. מסקנות ועדת וינוגרד בענייני הייתה: "חובת הממשלה לעסוק בנושא זה ברמה עקרונית ולאמץ אסטרטגיה כוללת, שתשמש כבסיס לפעולות הן בהקשר המאמץ לצמצם מימוש חטיפות והן בפעולות במקרה שלמרות מאמצים אלה מומש איום כזה. אסטרטגיה זו יכולה לכלול גם מרכיבים

סוגיית שחרור החטופים היא אולי הסוגיה הרגיש ביותר בישראל כיום. כואבת, מתוחה ומדממת. כתוצאה מכך המפגש האחרון של משפחות החטופים עם קבינת מקבלי ההחלטות היה טעון והגיע לטונים גבוהים ואפילו לאלימות. בהקשר לכך העיתונאי עמית סגל הוכיח השבוע דוח סודי של ועדת שמגר בעניין פדיון שבויים, וטען כי המשא ומתן הנוכחי לשחרור החטופים מיישם אומנם את מסקנות הדוח בסוגיית היחס בין מספר המוחבלים למספר המשחררים, אך אינו מיישם את הקביעה הברורה ליצור מרחק בין מקבלי ההחלטות למשפחות החטופים. סוגיית החטופים מלווה אותנו כבר עשרות שנים, כפי שראה בשרות הבאות. מדינת ישראל הבינה שיש לגבש מדיניות אסטרטגית לטיפול בסוגיה ואף עשתה זאת, אך כלל לא טיחה שמקבלי ההחלטות ניזונים ממסקנות המדיניות שנקבעה ומיישמים אותה.

"הטענה שצריך לעשות כמעט הכול על מנת להחזיר חטופים, על אף עוצמתה הרגשית, אינה עומדת בפני הביקורת. אם אנו פועלים על מנת לשחרר שבויים או חטופים בצורה המגדילה משמעותית את החשש כי אחרים ייהרגו או ייחטפו, המסר שאנחנו שולחים על ידי כך אינו מסר של כבוד עצום לחיי כל חייל וכל אזרח, אלא של התנהגות רגשנית בחלקה שבהכרח יוצרת סיכונים מיותרים לחיים ולביטחון של חיילים ושל אזרחים". הציטוט הזה, שנשמע כאילו לקוח מפיו של צביקה מור שבנו איתן חטוף בעזה, הוא חלק ממסקנות הוועדה הממשלתית, ועדת וינוגרד, משנת תשס"ח (2008).

כשבועיים בלבד אחרי חטיפת החייל גלעד שליט באזור רצועת עזה, תקפו מחבלי חיובאללה סויר של זה"ל בגבול הצפון וחטפו שני לוחמים. ממשלת ישראל החליטה פה אחד לצאת למבצע צבאי, מלחמת לבנון השנייה. המלחמה נמשכה 34 ימים, מדינת ישראל איבדה במהלכה 164 בני אדם, 119 חיילים ו-45 אזרחים.

תוצאות מלחמת לבנון השנייה מבחינה מדינית וצבאית הובילו להקמת ועדת בדיקה ממשלתית בראשות השופט בדימוס ז"ד אליהו וינוגרד.

יש לחברי ועדת החוץ והביטחון ההודמנות והחובה הציבורית לעסוק במסקנותיה של ועדת שמגר מתוך מגמה לדון בנושא שחרור חטופים בדיון מושכל, המונחה ניסיון עבר וחשיבה אסטרטגית

לעניין הציבור אינו גובר על עצמת הפגיעה בביטחון המדינה הציבורי ובשלומם של השבויים והנעדרים עם פרסום הדוח". במהלך הדיון בעתירה דוּבאו חוות דעת של מומחי ביטחון אשר טענו כי פרסום הדוח אינו מהווה סכנה.

למרות פסק הדין, שלא חיב את הממשלה לחשוף את הדוח, ציין השופט שאול שוחט, בערה לסיום, כי לדעתו מצופה מהממשלה "תוך זמן סביר, דיון רציני ומעמיק בהמלצותיה, גם אם לא מוטלת חובה על הממשלה שהורתה על הקמתה לאמצן. ציפייה זו אינה רק של הוועדה וחבריה אלא של הציבור כולו. הוועדה בעניינינו מסרה את המלצותיה בשנת 2012, ועד עתה לא נצאה הממשלה לבחון לקיים דיון ברוח

פומביים של הצהרת כוונות כללית. אם תכלול החלטת הממשלה הצהרת כוונות כללית כזו - חובה עליה לעמוד בה בעקביות ובנחישות".

בעקבות קביעתה האמורה של ועדת וינוגרד, מינה שר הביטחון דאז אהוד ברק ועדה לקביעת עקרונות לניהול משא ומתן לפדיון שבויים בראשות נשיא בית המשפט העליון בדימוס השופט מאיר שמגר. הוועדה נדרשה להמליץ על שיקולים, כללים ותהליכים בנוגע לניהול ואישור של משא ומתן לשחרור שבויים ונעדרים ישראלים מידי האויב. ארבע שנים לאחר מכן, רק לאחר שחרורו של גלעד שליט מהשבי, הגישה ועדת שמגר לברק את המלצותיה. המלצותיה של ועדת שמגר הוגדרו

למירית וצביקה טבת
מזל טוב להולדת הנכדה
בת לאביטל ודניאל
שתוכו לגדלה לתורה, לחופה ולמעשים טובים
בשבוע

לשרה ואליסף ואברמוביץ
מזל טוב להולדת התאומים
שתוכו לגדלם לתורה,
לחופה ולמעשים טובים
בשבוע

לדבורה וראובן פינסקי
מזל טוב להולדת הנכדה
שתוכו לגדלה לתורה,
לחופה ולמעשים טובים
בשבוע

לאביטל ושאויל מרמלשטיין
ברכות לנישואי הבן
מתניה עם שיראל
יהי רצון שיהא ביתם בניין עדי עד
בשבוע

יוחאי היה גיבור עוד בחייו, לא רק בקרב הגבורה בו נהרג. כשהחמ"ל נחל עוז נשרף, יוחאי נחר להישאר ולהציל אחרים. אני גאה בו!
יהודה דוכן אחיו של סגן יוחאי דוכן ה"ד. מתוך זווית אישית מבית בשבע הסכתים

הרב עדו רכניץ

הרבה מהאור או מעט מהחושך

הדרך להילחם באש המחלוקת שחזרה לבעבע בקצה המחנות היא לא להשיב מלחמה ולשחק לידי הקיצונים, אלא לחזק את הברית עם תומכי האחדות

את הדתמסורות התמימה שלנו בתקופות, ובהקדשת חינו לנובך בכוחות האופל המאיימים ללחוננו. שכחנו את דברי הרואה הגדול, מוך הרא"ה קוק: "הקדושה העליונה היא מלאה אהבה, חסד וסבלנות, מרוב יפעת שלמותה, השנאה, היין הקפדנות הגם תוצאות של שכחת ד', דעיכת אור הקדש" (אורות הקודש ג' ד. אב כך, סו עינו מלאות את כל הטוב האור של האומה שלנו. החנונו את הזכות הגדולה, החיוביים המתונים, בזמן מאבקו במיעוט הקיצוני. מעט מן החושך הסתיי מאיתנו הרבה מן האור. בתגובה, המתונים של הזוחה היריי החלו לראות בנו מיעוט קיצוני ושורר מדק, ומשם הדרך לקרע חברתי הייתה קצרה.

כעת, לאור המכה העוראה שניחתה עליו בשמחת תורה, ולאחר שראינו שאך עם אחד אנו, אשר רוב הגדול מאחד ובעל הוות יהודית עמוק, עלינו לחזק את הברית עם המתונים ולא לשחק שוב לידי הקיצוניים. עלינו לפעול נגד הרוע בחוכמה ובסבלנות, עלינו להשתחרר מהתמימות הילדותיות ולהציר אותה בתמימות בוגרת, שידעת לזדות את הטוב ולהתמודד עם דע. עלינו לדרוש מכל התקשורת של המנהג המסורתי לתת בנה בעיקר למאחד ולא למפלג, למתן ולא לקיצוני. לצמצם את המקום שניתן לספור המסע והמקומם. לספר לנו משהו יפה.

פרסם מאמר באתר ynet בו שלל את הקריאה לעסקת הטופים של "כולם תמורת כולם". בתגובה, אישיות ציבורית נטויות בחרה להשתלח בו בתקשורת, על כך שהוא בפרט והמכון הישראלי לדמוקרטיה בכלל אשמים ביצירת אווירה התומכת בעסקה נופקרת של "כולם תמורת כולם". במקום לשבח את פרופ' שטרן, שניצל את נעמדו כדי להתנגד לעסקה שכמו באתר בלט המוחה עם השמאל, תוקפים אותו.

ראוי לציין בהקשר זה יידיה מאיד שטרן ולשבח את פרופ' שטרן. יידיה מאיד הבין שמיקוד תשומת הלב במתונים ובאחרים של המחנה היריי חשוב לגיבוש האחדות סביב ההתנגדות ל"כולם תמורת כולם". חשוב להודיש שאך כונתי שיש להתעלם נאמירות חזניות, אלא שהדרך העיקרית לנטרל אותן אינה בהתקפות נגד חריפות אלא דווקא בחזוק הכוחות המתונים המתנגדים לאמירות החמורות. ככלל, הגטייה להתמקד בקיצוניים של המחנה היריי הפכה להיות מדינית מובילה במחנה המסורתי בכלל ובצינות הדתית בפרט. ייתכן שהסיבה לכך היא התחושה שסבלנו מעוף של תמימות שאפשר לדיבנו הפוליטיים, האיידאולוגיים והרוחניים לשחק בע. אכן, לתמימות אין מקום במרחב הפוליטי והציבורי, אולם מתברר שההלפנו את התמימות הילדותית באנטיסמיות ילחית לא פחות. הגורנו

משחקת לידי הפלגים, שהרי לתגובה תבוא עוד תגובה מהצד השני. מהן הסתם המגוימים "שלנו" יישלל בשלום ויפגעו בצד השני במי שרצו באחדות, ובעת גם הם יהיו חייבים להגיב, שהרי אי אפשר לשותק, אם כך נעשה נמצא את עצמנו עמוק במחלוקת של ימי טרום המלחמה, בזמן שאנו נלחמים על קיומו.

ואם נשאל: אז מה כן? נשותק ונחרפת, להדה ולעלילות? התשובה לכך היא שהדרך העיקרית להילחם בפלגות היא על ידי חיזוק הברית עם תומכי האחדות והמכה של הברית במרחב הציבורי. זו בחירה שלנו האם לעסוק בעלילה שהעוטף הופקר בגלל העברת חיילים לחווארה, או שמה בכרזה של השר בני גפן שאך דבר כזה "אלימות הותנהלים". שני הדברים נאמרו, אבל עלינו להבין שכאשר אנו רק תוקפים בחורה את המועילים אנו מועזימים אותם, ולעומת זאת כאשר אנו מתעלמים מדברי השר גפן אנו מוקטנינים אותם. זה בדידני.

דוגמה נוספת היא השלת המחפיר על בזות הקופה הציבורית באילון, אבל גם שם, מה אמיתי יותר: השלת השקרי והמסית, או התשובה של דעה ליאל מערוץ 12 שמחתה בתוקף על פרסומו? גם כאן הבחירה בדידני.

דוגמה אחרונה ומקוממת במיוחד: פרופ' יידיה שטרן, לשעבר בכיר במכון הישראלי לדמוקרטיה,

סבתא שלי, סבתא יפה, התחבאה מהנאצים עם שני ילדים קטנים בבונקר בברטיסלבה (פרשבורג) מנוצאי יום כיפור תש"ד ועד שביעי של פסח תש"ה. אחרי שיצאה מהבונקר, חייל רוסי עם אקדח שלף חטף מננה את התשובה שלה, והיא רדפה אחריו וחילצה את התינוקת מידי. למרות זאת, ואולי בגלל כל זאת, סבתא יפה הייתה אישה חפצת חיים ושמחה. אנו מנהנים חזינו את זה בכל בקור אצלה. כאשר התחלנו לספר מה חזש אצלנו, ובכלל זה קטורים ותלומות, סבתא אמרה: "ספרו לי משהו יפה".

מכאן למינו, ימי המלחמה. כל בר דעת מבין שהאחדות בעם היא תנאי בל יעבור לניצחון במלחמה. ואכן בשבועות הראשונים הלם הטבח של שמחת תורה כיבה את אש השנאה והפלגות, האחדות שלטה בכיפה. אולם ככל שרמי המלחמה מתמימים חזרות אש השנאה לחזק שכולי המחנות. כיצד עלינו להתמודד עם ניסיונות מוסכנים אלה להדליק מחדש את המחלוקת?

כלל ברור הוא: לא מכבים אש בעזות עוד אש, ובהקשר הציבורי לא מכבים את אש המחלוקת בעזרת התקפות נגד. את אש המחלוקת נכבים על ידי חיזוק השלום והאחדות בקרב רוב האומה החפץ בכך.

אומנם יש פיתוי עצום להגיב ולתוקף בחורה - להראות להם שלא נשותק, אבל התנהלות כזאת

מאיר סידלר

דרוש תמרון הסברתי

כיבוש רצועת עזה מתעכב בגלל לחץ אמריקאי להתחשבות באוכלוסייה האזרחית. כדי שנוכל להתחשב יותר בחיילים ופחות באזרחים, התמרון הקרקעי חייב להיות מלווה בתמרון הסברתי מעודכן

שההסברה הישראלית תגדיש זאת חוזר והדגש בלי להרפות, ובבאי המוחות לכך, לחזק עליו להתחשב בבדיחה הזאת שנקראת אוכלוסייה בלתי מעורבת יקטן - הוא לא ייעלם אבל הוא יקטן. זהו תהליך הסברתי המרטי שחייב להתבצע עכשיו בצורה מאסיבית ובעקביות.

אסיים בהיבט נוסף הקשור ליעד העיקרי של המלחמה הזאת - חיסול חמאס. גם בנוגע ליעד זה מתבקשת השוואה עם גרמניה הנאצית. כונתי לדרשה לכניעה ללא תנאי, unconditional surrender. דרישה זו הונהגה בפני הגרמנים לראשונה בתחילת שנת 1943 על ידי בעלות הברית, והן לא סטו ממנה עד הסוף. עתה, בסוף שנת 2023, היא חייבת להישמע שוב באזני כל העולם ובהיא יישאנא ממש, בפני דיוות המדינית החמאסית המפלגצנית ברצועת עזה. דרישה זו היא מורך קיומי לנו, וככוו היא לא פחות מוצדקת מודרישת בעלות הברית מגרמניה הנאצית וגם לא ינתת למשא ומתן. אם חמאס לא תמלא אחריה, האחריות על מות של בלתי מעורבים תושבי ברלין, המבורג, דרוון ושאר עיר גרמניה דאז היה באחריותו המלאה של המשטר הנאצי. גם המטרס היה חייב להישמע בקול רם וצלול. העם היהודי אינו קורבן יותר - בדיוק בשביל זה נוסדה מדינת ישראל.

דחושה הסברה עם דגש שושי: הצבעה על התמיכה הגורפת בחמאס ובמכה שביצע בקרב הפלשתינים. לפי הסקרים יותר מ75 אחוזים מהערבים ביש"ע מזדהים עם חמאס ועם מעשי הטבח שביצע בשבעה באוקטובר. אם עד ה עסקנו באמירות שחמאס הוא דע"א ושנאצים - אמירות נכונות וחשובות כשלעצמן, שצריך להגושך ולדבוק בהן - עתה עלינו לחשוף, ולחזור ולחשוף בפני העולם אמת מטרידה עוד יותר: חמאס מייצג את רוב רובו של העם הפלשתיני ביהודה ושומרון ובעזה. זאת באחרים שקרומן, אדולף היטלר, היה יכול רק לחלום עליהם.

בבחירות החופשיות האחרונות שהתקיימו בגרמניה לפני עלייתו לשלטון, קיבל היטלר כ40 אחוזים מהקולות - זה היה הטופ - ואף כי יש להניח שבשנות השיא של ההצלחה הנאצית, סוף שנות השלושים של המאה הקודמת, התמיכה בו הייתה גדולה עוד יותר, היא לא הגיעה לממדים של התמיכה העממית בצרן להשמיד אותנו בקרב פלשתינים היושבים במרחק של כמה קילומטרים מאיתנו.

התמיכה הזאת אינה קיימת רק במישור המילולי כמו סקרים, היא ריאלית מאוד! גנה כמה עובדות שאי אפשר להתכחש להן: חלקה של האוכלוסייה הזעזעית מטבח ובמעשי האונס בשבעה באוקטובר מתועדת היטב, וכנכל גם ההסכמה הגלבת לתוצאות הפעולה ברחוב הפלשתיני לאחר מעשה. ככל

מתן להיות שלושה גורמים שביניהם הכיבוש הכולל של רצועת עזה מתעכב: הרצון לצמצם את מספר האבדות בקרב חיילינו, מה שדורש זהירות מרבית, הרצון להציל חטופים אשר מכתובי לעיתים מהליסם, כמו ההפוגה האחרונה, שאינם מסתנכרים עם פעולה מהירה, וההתחשבות באוכלוסייה האזרחית בעזה על פי דרישת האמריקאים שתמיכתם נחוצה לנו.

שני הגורמים הראשונים הם בעיניי סרה המציאות. כאשר לגורם השלישי - רמת ההתחשבות באוכלוסייה האזרחית בעזה שהעולם דורש מאיתנו - יש ויש מה לעשות, וצריך לעשות. אין ספק שהפיתום של קני ההתנגדות בעזה לעי חורבת שנתתיהם קברים המחבלים - וגם אורחים ששימשו להם נגן אנוש - תביא לניצחן מהיר יותר. היא גם תחסוך לנו אבדות נפש, חיילים שייפגעו ב"קרבנות התחשבות" מוסכמים, מביט לבית ומטמטה לסמטה. כדי שנוכל להחליף דיסקט ולפעול בפחות התחשבות באוכלוסייה האזרחית העזתית ויותר התחשבות בחיילים שלנו, התמרון הקרקעי חייב להיות מלווה בתמרון הסברתי מקביל.

עד כה ההסברה הישראלית (שהייתה, אגב, מעולה) התמקדה בחשיפת זועעות חמאס, חשיפה זו אפשרה לנו להשתכנע ולשכנע את מי שצריך לשכנע בעולם בצורך לצאת למלחמה. עתה, כאשר אנו מתקדמים ליל 20 אלף הרוגים עותים, חזק הדולק מים אורחים,

במי שאין לו מוקרות מידע מעבר למה שמתפרסם, נוהא לי שהלחמה בעזה מתנהלת מביחנה צבאית בצורה נכונה ומשכלת. עם זאת, האטיית שבה צה"ל מעמיק את אחיזתו ברצועה מעוררת לדעתי בכל זאת דאגה. אל לנו לזלזל בהישג התודעתי של ארגון שטרור - שהנשק המשוכלל ביותר שלו הוא בערך RPG - אשר עומד כבר יותר מחדדשים בגבורה מול הצבא החזק במזרח התיכון עם מטוסי F35 ועם הטנקים הטובים בעולם. לתודעת האויב ולנרטיב שייקם ממנה יש השפעה מכרעת על המורל שלו ושל תומכיו ועל רצונם להשמיד אותנו.

כולנו מבינים שבתנאי השטח בעזה החיפזון הוא מהשטן, בפרט בגלל המנהרות, ושהתקדמות זהירה ואיטית היא אכן הדרך הצבאית הנכונה להגיע ליעד עם כמה שפחות נפגעים בקרב חיילינו. לאט אבל בטוח. מה גם שהתחזיות הקודרות באשר להפסקת התמיכה האמריקאית בנו אם המלחמה תימשך יותר מיי זמן התבדה, לעת עתה. אולם פרט למודר שאנתנו עלולים לשלם על ההישג התודעתי של חמאס שהוכר מקודם, לאשיות עלול להיות גם מחיר נוסף: הזמן כשלעצמו, כלומר אורך הזמן, טומן בחובו מטבע הדברים תמיד סיכונים לתרחישם בלתי צפויים. כל זה מחייב אותנו לחפש דרכים לזרו את ההשתלטות הצבאית על רצועת עזה תוך הפחתת הסיכן לחיילינו.